

60. Bratislavské
hudobné
slávnosti

BHS

akad. maliarka Ivica Krošlák

26. september 2025

Koncertná sieň
Slovenskej filharmónie

19.30

www.filharmonia.sk

Hlavný usporiadateľ BHS

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

BHS člen Európskej
asociácie festivalov

EUROPEAN
FESTIVALS
ASSOCIATION

WWW.FILHARMONIA.SK

60. Bratislavské hudobné slávnosti

BRATISLAVA MUSIC FESTIVAL
MUSIKFESTSPIELE BRATISLAVA
FÊTES DE MUSIQUE DE BRATISLAVA
FESTIVAL DE MÚSICA DE BRATISLAVA

**Nad 60. ročníkom Bratislavských
hudobných slávnoŝti prevzal záŝtitu
prezident Slovenskej republiky,
pán Peter Pellegrini.**

Mgr. art. Marián Turner
generálny riaditeľ Slovenskej filharmónie

Manažment BHS

PhDr. Izabela Pažítková
hlavná manažérka

PhDr. Mária Hlavačková
manažérka

Adresa

Slovenská filharmónia
Manažment BHS
Medená 3
816 01 Bratislava
Slovenská republika
Tel.: +421 2 20 475 201/246

www.bhsfestival.sk

Hlavný usporiadateľ BHS
Slovenská filharmónia

z poverenia a s príspevkom
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky

BHS – člen Európskej asociácie festivalov

Association Européenne des Festivals
Europäische Festival-Vereinigung

Festivalový výbor BHS

prof. Peter Mikuláš
koncertný umelec
predseda Festivalového výboru BHS

Mgr. Juraj Bubnáš, PhD.
dramaturg Slovenskej filharmónie

prof. Marian Lapšanský
koncertný umelec

PhDr. Ivan Marton
muzikológ

PhDr. Izabela Pažítková
hlavná manažérka BHS

doc. Marek Piaček
hudobný skladateľ

© Peter Brenkus

Wiener Philharmoniker

Tugan Sokhiev, dirigent

Lukas Sternath, klavír

Sergej Prokofiev (1891 – 1953)

Koncert pre klavír a orchester č. 3 C dur, op. 26 33'

Andante. Allegro

Tema con variazioni

Allegro, ma non troppo

Igor Stravinskij (1882 – 1971)

Petruška (verzia 1911)

33'

Jarmok

Petruškova cela

Maurova izba

Večer na jarmoku

Exkluzívny partner Wiener Philharmoniker

Ruská hudba v priebehu 19. a 20. storočia prešla bohatým vývojom, ktorý determinovala predovšetkým snaha o definovanie národnosti v hudbe. Všetky veľké mená ruskej hudby, počínajúc Glinkom, cez Mocnú hrstku, Čajkovského, až po skladateľské ikony 20. storočia spája záujem o vlastnú kultúru a zároveň snaha prepojiť ju s kultúrou a hudbou západnej Európy, či už ich vlastní doma vebili alebo zatracovali.

V prvej polovici 19. storočia ruskému hudobnému životu dominovali zahraniční umelci, najmä talianske a francúzske opery. Po stáročiach útlmu, zapríčineného aj reštrikciami zo strany pravoslávnej cirkvi voči svetskej hudbe, bola ruská hudba etnicky i umelecky vykorenená. O necelé storočie neskôr prichádza **Sergej Prokofiev** so svojím **Koncertom pre klavír a orchester č. 3 C dur, op. 26**, skomponovaným počas jeho exilu v lete 1921 vo francúzskom prímorskom letovisku Étretat. Po tom, čo v roku 1918 opustil revolučné Rusko a vydal sa na cestu cez Sibír a Japonsko až do Spojených štátov, pokúšal sa na Západe etablovať ako koncertný klavirista, podobne ako Rachmaninov. Sám aj uviedol premiéru *Tretieho koncertu* ako sólista so Chicagským symfonickým orchestrom v decembri 1921, pričom dielo už pripravoval s výhľadom na americké publikum – predpokladal totiž, že ho bude potrebné osloviť priamočiarosťou a brilantnou orchestráciou. Prvý úspech zaznamenal v Chicagu, kde noviny Chicago Daily Herald označili koncert za „*najkrajší moderný koncert pre klavír*“, no v New Yorku bol prijatý s nevôľou a vlačne. Sklamaná Prokofiev v marci 1922 napísal: „*Vrátil som sa do Európy s tisíckou dolárov vo vrecku a pulzujúcou bolesťou hlavy...*“ Koncert patrí medzi najobľúbenejšie klavírne koncerty z tohto obdobia a je výnimočným príkladom skladateľovej schopnosti spájať formálnu eleganciu s explozívnu energiou.

Trojčastové dielo nesie typické znaky Prokofievovho štýlu: ostrú rytmiku, brilantnú virtuositu, groteskný humor a melodickú vynaliezavosť. Začína sa lyrickým úvodom, ktorý sa rýchlo zmení na dramatický dialóg medzi klavírom a orchestrom. Druhá časť v podobe piatich variácií na jednoduchú tému je demonštráciou Prokofievovho nápaditého kompozičného umu v podobe série kontrastných nálad – od lyrických po burácajúce.

Každá variácia má iný charakter a reflektuje Prokofievovu schopnosť miešať poetiku s iróniou. Finále je doslova záverečnou explóziou – otvára ho fagotová téma so sláčikmi v pizzicate, po ktorej nasleduje búrlivý vstup klavíra. Orchester sa s klavírom „preťahuje“ o hlavný motív, pričom dochádza k častým moduláciám a rytmickým posunom. „*Je tam veľa hádok, s častými rozdielmi v názoroch, čo sa týka tóniny,*“ píše sám Prokofiev. Koncert je neustále v pohybe, s obrovskými nárokmi na virtuoziu, precíznosť a energiu interpreta.

Prokofiev sa napokon v roku 1936 vrátil do Sovietskeho zväzu. Skladateľ nikdy celkom neprerušil svoje puto k rodnej krajine a veril, že jeho tvorba sa najlepšie rozvíja v ruskom kultúrnom prostredí. Sovietsky režim ho lákal späť sľubmi veľkých zákaziek, prestíže a priaznivej propagácie. Na Západe totiž čelil klesajúcej popularite, ťažko sa etabloval a jeho štýl bol pre publikum často nepochopiteľný. Do návratu sa premietla aj naivná predstava, že ako apolitický umelec bude mať tvorivú slobodu (sic!). V neposlednom rade chcel zabezpečiť aj stabilitu pre svoju rodinu. Režim sa mu okrem cenzúry a zásahov do jeho diel či bránením v kontakte s hudbou Západu odvdáčil aj zatknutím jeho manželky ako „zahraničnej agentky“ a jej deportáciou do gulagu. Z neho sa vrátila až tri roky po skladateľovej smrti, ktorú navyše zatienila smrť Stalina v ten istý deň v marci roku 1953. Prokofievov *Tretí klavírny koncert* však zostáva nadčasovým dielom – syntézou melodickej poézie, technickej brilantnosti a nevyčerpatelnej invencie.

Na rozdiel od Prokofieva sa **Igor Stravinskij** po roku 1917 zrejme ani nezaoberal myšlienkou na návrat do vlasti, napriek tomu, že celý život mal k ruskej kultúre a hudbe blízko. Sovietsky režim však zdržanlivo, no konzistentne kritizoval. Úspešné pracovné aj osobné kontakty nadviazal vo Francúzsku a neskôr vo Švajčiarsku ešte dávno pred vypuknutím prvej svetovej vojny, predovšetkým vďaka spolupráci s impresáriom parížskeho súboru Ballets Russes Sergejom Ďagilevom. Po neuveriteľnom úspechu baletu *Vták Ohnivák* (1910) sa aj s rodinou presťahoval do Švajčiarska, kde vznikli – dnes by sme povedali, že v rámci prokrastinácie pri práci na *Svätení jari* – skice diela pôvodne určeného pre klavír a orchester. „*V myšli*

sa mi vynoril obraz bábký, ktorá zrazu ožila a diabolskými vodopádmi tónov doháňala trpezlivosť orchestra do krajnosti, až kým sa nakoniec nezrútila v smútku a žalosti,“ opísal Stravinskij prvotnú inšpiráciu. Ďagilev, nadšený nielen myšlienkou, ale aj hudobnými náčrtmi, dotlačil skladateľa, aby dielo prepracoval na balet a tak vznikol **Petruška**. Príbeh nešťastnej lásky tradičnej ruskej maňušky Petrušku, ožívajúcej na petrohradskom jarmoku, sa odohráva v štyroch obrazoch. Prvý a posledný predstavujú petrohradské námestie počas jarmoku, kde sa stretávajú ľudia, pouliční umelci, tanečníci a hudobníci. V týchto scénach Stravinskij cituje ruské ľudové a pouličné piesne. Druhý a tretí obraz zachytáva vnútorný svet Petrušku, ktorý túži po láske Baleríny, no tá ho odmieta pre jeho ošarpanosť a musí o ňu bojovať so zákerným Maurom. Dráma vyvrcholí vo štvrtej scéne, keď Petruška umiera pod Maurovými údermi, aby sa na konci vrátil ako duch a vysmial sa všetkým, ktorí ho považovali len za bezduchú hračku.

Rozpoltenosť Petrušku, bábký a zároveň vnímavého ľudského tvora, vyjadril Stravinskij bitonalitou akordov C dur a Fis dur, pôvodne postavených na bielych a čiernych klávesoch klavíra. Balet využitím širokej palety zdrojov a výrazových prvkov vytvára hudobný kaleidoskop života a niektorí odborníci označujú Petrušku za dielo, ktoré zmenilo moderné chápanie orchestrálnej kompozície – nie cez vývoj motívu, ale cez kontrast farieb, textúr a rytmov. V tomto zmysle je Petruška nielen príbehom bábký, ale hudobnou metaforou o dualite existencie – o napätí medzi bábkou a človekom, mechanizmom a dušou, osudom a vzdorom. Premiéra baletu bola ďalším obrovským úspechom Ďagilevovho súboru i Stravinského ako skladateľa a toto dielo si získalo uznanie v Európe aj za veľkou mláku.

Zuzana Buchová Holičková

Wiener Philharmoniker

© Lois Lammerhuber

Azda neexistuje iný hudobný súbor, ktorý by bol tak tesne previazaný s dejinami a tradíciou európskej klasickej hudby, ako sú **Wiener Philharmoniker**. Počas vyše 180 rokov tento orchester zažil a ovplyvnil priebeh hudobných dejín na celom svete. Ešte aj dnes prominentní sólisti a dirigenti hovoria o „viedenskom zvuku“, keď označujú výnimočnú kvalitu, ktorá tento orchester odlišuje od všetkých ostatných.

Tento úspešný príbeh má svoje začiatky v túžbe založiť symfonický orchester oddaný ideálu predvádzania symfónií autorov viedenského klasicizmu, najmä diel Ludwiga van Beethovena, na tej najvyššej úrovni. Tento umelecký cieľ bolo možné dosiahnuť iba vďaka nadšeniu a úsiliu hudobníkov z Orchestra Viedenskej dvornej opery, ktorí sa roku 1842 rozhodli, že budú uvádzať „Filharmonické koncerty“ nezávisle od svojich povinností v opernom divadle a v rámci úplnej umeleckej a podnikateľskej autonómie.

Nenapodobiteľnosť orchestrálneho zvuku orchestra je dodnes založená aj na exkluzívnom vzťahu medzi Viedenskými filharmonikmi a Orchestrom Viedenskej štátnej opery. K ustanovujúcim princípom orchestra patrí aj to, že členom Viedenských filharmonikov sa môže stať iba hudobník z operného orchestra. Od orchestrálnych hráčov sa požaduje, aby hrali v oboch orchestroch a dodnes je to tak, že každý budúci člen Filharmonikov začína svoju kariéru konkurzom do Orchestra Viedenskej štátnej opery. Až po trojročnej skúšobnej dobe sa stáva spôsobilým uchádzať sa o plné členstvo v orchestri Viedenských filharmonikov.

Počnúc rokom 1870 sa ako najideálnejší priestor na koncerty Viedenských filharmonikov ukázala Zlatá

sála viedenského Hudobného spolku (Musikverein), ktorá má jedinečné estetické a akustické vlastnosti. Prvé zahraničné turné orchestra sa uskutočnilo už v roku 1900, bolo to koncertné turné do Paríža pod taktovkou Gustava Mahlera. Ďalším nezabudnuteľným rokom je rok 1922, keď sa orchester nielen po prvýkrát predstavil na Salzburskom festivale, ale aj uskutočnil svoje prvé zaoceánske turné do Južnej Ameriky. Tak sa začal aktívny cestovný harmonogram, ktorý zaviedol orchester na všetky kontinenty zemegule a v ostatných rokoch zahŕňal aj pravidelne realizované koncerty v Nemecku, Japonsku, Spojených štátoch amerických a Číne.

Svoju misiu komunikovať humanitné posolstvo hudby preniesli Viedenský filharmonici do každodenných životov a vedomia svojich poslucháčov. Už od začiatku orchester preukazoval silné sociálne cítenie, charakterizované záujmom o ľudí v núdzi a starostlivosťou o výchovu mladých hudobníkov. Od roku 1999 časť ziskov z Novoročného koncertu putuje pravidelne ako dar rozličným humanitárnym organizáciám.

Viedenský filharmonici slúžia ako kultúrni vyslanci, ktorí na svojich koncertoch sprostredkujú ideály mieru, ľudskosti a pokoja. Uskutočňujú tiež koncerty na historicky významných miestach či v kontroverzných a bolestivých ohniskách politických dejín. Patria k nim podujatia ako spomienkový koncert v bývalom koncentračnom tábore v Mauthausene v roku 2000, Koncert pre Sarajevo v roku 2014 na pamäť prepuknutia prvej svetovej vojny či Koncert za mier vo Versailles v roku 2018 na pripomienku konca prvej svetovej vojny.

Orchester je nositeľom početných ocenení a vyznamenaní. Od roku 2008 je jeho exkluzívnym sponzorom firma ROLEX. Viedenský filharmonici organizujú ročne vo Viedni približne 40 koncertov, vrátane Novoročného koncertu a Letného nočného koncertu v Schönbrunne, ktoré sa vysielajú v mnohých krajinách celého sveta. Orchester každý rok vystupuje na Salzburskom festivale a vyše 50 koncertov uvádza v rámci svojich medzinárodných turné. Všetky tieto aktivity podčiarkujú reputáciu Viedenských filharmonikov ako jedného z najlepších svetových orchestrov.

Na Bratislavských hudobných slávnostiach sa Viedenský filharmonici po prvýkrát predstavili v roku 1974, aktuálne hosťovanie je ich 10. návštevou festivalu.

Tugan Sokhiev

© Marco Borggreve

Tugan Sokhiev je medzinárodne uznávaným dirigentom, ktorý sa rovnako zaoberá symfonickým, ako aj lyrickým repertoárom. Ako hosťujúci dirigent vedie tie najprestížnejšie orchestrálne súbory celého sveta. Pravidelne diriguje telesá takého kalibru ako Viedenský, Berlínski i Mníchovskí filharmonici, orchestre drážďanskej a berlínskej Staatskapelle, Symfonický orchester Bavorského rozhlasu, Gewandhausorchester, Philharmonia Orchestra a Orchestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia. Dostáva pozvania viesť tie najlepšie americké orchestrálne telesá vrátane Newyorskej filharmónie, Philadelphia Orchestra a Boston Symphony Orchestra či Chicago Philharmonic. Každú sezónu trávi niekoľko týždňov s japonským súborom NHK Symphony Orchestra.

Počas ostatných sezón uskutočnil okrem iného turné po Ázii s Viedenskými filharmonikmi, niekoľko európskych turné s Mníchovskou filharmóniou a dirigoval aj mimoriadne obľúbený Silvestrovský koncert so Staatskapelle Dresden.

V rokoch 2008 až 2022 ako hudobný riaditeľ Orchestre National du Capitole de Toulouse absolvoval Tugan Sokhiev početné úspešné koncertné sezóny, počas ktorých zrealizoval aj niekoľkých svetových premiér a významné množstvo zahraničných turné, čím orchester dostal na medzinárodné výslnie. Vášnivo rád spolupracuje so spevákmi, čo zúročil v rokoch 2014 až 2022, keď pôsobil ako hudobný riaditeľ a šéfdirigent Veľkého divadla v Moskve, kde dirigoval mnoho nových produkcií

a premiér. Ako hoŝt dirigoval v Metropolitnej opere v New Yorku. Jeho predvedenie opery *Láska k trom pomarančom* s Mahlerovým komorným orchestrom na festivale v Aix-en-Provence sa stretlo s mohutným ohlasom kritiky a následne sa produkcia preniesla do Teatro Real v Madride.

K vrcholom sezóny 2024/2025 patrili debuty Tugana Sokhieva s Orchestre de l'Opéra de Paris, ázijské turné s Mníchovskou filharmóniou a turné po Európe so Staatskapelle Dresden. Dirigoval tiež novú produkciu Čajkovského *Iolanty* vo Viedenskej štátnej opere a opätovne vystúpil s Bavorským rozhlasovým symfonickým orchestrom a NHK Symphony Orchestra.

Diskografia Tugana Sokhieva obsahuje mnohé nahrávky s Orchestre national du Capitole de Toulouse na značkách Naïve a Warner Classics, čo viedlo roku 2020 k zisku ocenenia Diapason d'Or. Jeho nahrávky s Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, kde bol šéfdirigentom od roku 2012 do 2016, sú k dispozícii na značke Sony Classical. Mnohé z jeho koncertov s Berlínskou filharmóniou sú uvedené na prestížnej streamovacej platforme orchestra Digital Concert Hall.

Tugan Sokhiev patrí k posledným študentom legendárneho pedagóga Ilyu Musina na Petrohradskom konzervatóriu. V súčasnosti sa sám so zápalom delí o svoje odborné znalosti s budúcimi generáciami hudobníkov. To ho priviedlo roku 2016 k založeniu Medzinárodnej akadémie dirigovania v Toulouse. Pracuje aj s mladými hudobníkmi z Letnej akadémie Angeliky Prokoppovej pod záštitou Viedenských filharmonikov a s členmi Mahlerovho komorného orchestra. Je mu cťou byť patrónom v rámci projektu Philharmonic Brass Education Program a s veľkou hrdosťou spolupracoval aj s hudobníkmi zoskupenia Philharmonic Brass na ich prvom CD.

Návštevníci Bratislavských hudobných slávnoŝti mohli obdivovať dirigentské umenie Tugana Sokhieva v roku 2013, keď sa predstavil s Deutsches Symphonie-Orchester Berlin a klaviristom Borisom Berezovským v programe z diel Dmitrija Šostakoviča a Sergeja Prokofieva.

Lukas Sternath

© Aaron Bunker

Život **Lukasa Sternatha** bol už od raného detstva spojený s hudbou. Narodil sa vo Viedni, cestoval po svete ako člen presláveného Viedenského chlapčenského zboru a koncertoval na najvýznamnejších pódioch Európy, Severnej Ameriky a Ázie. Hudobné vzdelanie v hre na klavíri získal na Universität für Musik und darstellende Kunst vo Viedni ako študent Anny Malikovej a Almy Sauer. V roku 2025 absolvoval magisterský stupeň štúdia v triede Igora Levita na Hochschule für Musik, Theater und Medien v Hanoveri. K jeho ďalším pedagógom patrí Till Fellner, ako aj Ingolf Wunder a Sir András Schiff, u ktorého navštevoval majstrovské kurzy.

Na 71. ročníku Medzinárodnej hudobnej súťaže ARD v Mníchove v septembri 2022 spôsobil Lukas Sternath senzáciu – získal nielen prvú cenu, ale aj sedem ďalších ocenení, vrátane Ceny publika a Ceny za najlepšiu interpretáciu objednanej skladby. Už predchádzajúci rok bol viacnásobným víťazom 63. Medzinárodnej klavírnej súťaže Ferruccio Busoniho v Bolzane, 14. Medzinárodnej Schubertovej klavírnej súťaže v Dortmunde a 17. Európskej klavírnej súťaže v Brémach.

Na jar 2023 bol Lukas Sternath vybratý ako ECHO Rising Star sezóny 2024/2025, čo je pocta, na ktorú ho nominoval viedenský Musikverein a Konzerthaus, ako aj Luxemburská filharmónia. Navyše si ho BBC vybralo pre nadchádzajúce dve sezóny ako Umelca novej generácie. V rámci týchto renomovaných programov dostal príležitosť koncertovať s poprednými orchestrami a prezentovať recitály po celej Veľkej Británii – napríklad v septembri 2025 debutoval na BBC Proms so Symfonickým orchestrom BBC pod taktovkou jeho šéfdirigenta Sakariho Orama.

V sezóne 2025/2026 debutuje Lukas Sternath s Viedenskými filharmonikmi pod vedením Tugana Sokhieva na európskom turné po Rakúsku, Slovensku, Nemecku a Luxembursku. K ďalším debutom patrí spolupráca s Kammerakademie Potsdam, Konzerthausorchester Berlin, Londýnskou filharmóniou a Mahlerovým komorným orchestrom. Ako sólista Viedenských symfonikov hostoval Lukas Sternath vo Viedni pod vedením Kazukiho Yamadu a tiež na turné po Nemecku so šéfdirigentom Petrom Popelkom. K ďalším vrcholom sezóny patrí opätovné pozvanie od Bamberských symfonikov so šéfdirigentom Jakubom Hrůšom. Na recitáloch vystúpi vo Festspielhause v Baden-Badene, v Prinzregententheater v Mníchove, v bruselskom Flagey a londýnskej Wigmore Hall. Od sezóny 2025/2026 bude kurátorom koncertnej série „Lukas-Sternath-Zyklus“ vo viedenskom Musikvereine. Uvedie v rámci neho v Brahmsovej sále recitály, piesňové večery a večery komornej hudby, čo je v histórii tohto koncertného domu úplnou novinkou.

V ostatných sezónach Lukas Sternath debutoval na recitáloch v hamburskej Elbphilharmonie, zürišskej Tonhalle, lipskom Gewandhause, Essensej filharmónii, na Klavier-Festival Ruhr a na festivale Heidelberger Frühling. Ďalej spolupracoval s Mozarteumorchester Salzburg pod vedením Ádáma Fischera na Salzburských hudobných slávnostiach, s Rozhlasovým symfonickým orchestrom ORF a Markusom Poschnerom vo Viedni, Symfonickým orchestrom Wuppertal s Patrickom Hahnom, Letnou akadémiou Viedenských filharmonikov s Tuganom Sokhievom, Symfonickým orchestrom SWR s Giedre Šlekytė a s Mníchovskou filharmóniou pod taktovkou Andréa Orozca-Estradu.

Nasledujúci program

SOBOTA 27. 9.

16.00 Malá sála SF **Bratislavské gitarové kvarteto**

Eva Šušková, spev

Peter Breiner, **Jozef Kolkovič**
Vladimír Godár

Piesne na verše Tomáša Janovica
pre hlas a gitarové kvarteto
svetová premiéra

Manuel de Falla
El Amor Brujo / Čarodejná láska

19.30 Koncertná sieň SF **Štátna filharmónia Košice** **Slovenský filharmonický zbor**

Robert Jindra, dirigent

Jan Rozehnal, zbormajster

Mirjam Mesak, soprán

Arnheiður Eiríksdóttir, mezzosoprán

Benjamin Bruns, tenor

Wilhelm Schwinghammer, bas

Jules Massenet

Mária Magdaléna, oratórium

Hrdý partner Slovenskej filharmónie

NÁRODNÁ
BANKA
SLOVENSKA
EUROSÝSTÉM

Partneri a mediálni partneri

BRATISLAVA

AUTO | *Prestige*

• RÁDIO DEVÍN

• **tasr** •

TA3

SITA
SLOVENSKÁ TLAČOVÁ KANCELÁRIA
SLOVAK NEWS AGENCY

SME

||: Hudobný
život

in.ba

Forbes

slovenka

OPERA
SLOVAKIA

OPERA+
www.operaplus.cz

MoA kultúra

Klasika
Plus.cz

bigmedia
PREMIUM OUTDOOR

**MUSIC
PRESS**

viva rádio

JCDecaux

PREDAJ VSTUPENIEK

v pokladnici Slovenskej filharmónie/budova Reduty

pondelok – piatok 12.00 – 18.00

a hodinu pred každým koncertom

telefón: +421 2 20 475 293 | **e-mail:** vstupenky.bhs@filharmonia.sk

predaj vstupeniek on-line: www.filharmonia.sk

Zmena programu a účinkujúcich vyhradená

Autorka výtvarného diela na obálke: akad. maliarka Ivica Krošláková

Vydala: Slovenská filharmónia

Zostavil: Kristína Gotthardtová, Juraj Bubnáš a Manažment BHS
Slovenská filharmónia je štátna príspevková organizácia MK SR.

